

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 730/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti KON TIKI SLOVAKIA s. r. o., Slovenskej jednoty 33, Košice, zastúpenej spol. IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Radoslav Rigo, LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 220/2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 358/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť KON TIKI SLOVAKIA s. r. o., Košice odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2016 doručená sťažnosť spoločnosti KON TIKI SLOVAKIA s. r. o., Slovenskej jednoty 33, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spol. IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Miroslav Rigo, LL.M., vo veci

namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 220/2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 358/2014.

V sťažnosti sťažovateľka uvádza, že jej bolo doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Co 220/2013 zo 14. mája 2014, ktorým tento zrušil rozsudok Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) z 1. februára 2013 a vrátil vec okresnému súdu na nové konanie, kde okresný súd rozhodol svojím rozsudkom o zamietnutí návrhu navrhovateľa o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru u sťažovateľky. Proti predmetnému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, v ktorom namietala, že jej bola postupom krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), keďže podľa jej názoru odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, porušil tiež zásadu rovnosti účastníkov konania a právne závery jeho rozhodnutia sú v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami. O podanom dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 358/2014 z 19. augusta 2015, ktorým dovolanie odmietol, pretože nezistil existenciu vady podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP a ani iné pochybenia v postupe odvolacieho súdu.

Sťažovateľka sa domnieva, že postupom krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka prezentuje v sťažnosti vlastnú interpretáciu skutkového stavu veci, ako aj z nej vyplývajúce vlastné právne závery a v nadväznosti na to tvrdenia o porušení jej označených práv garantovaných ústavou a dohovorom.

V podanej sťažnosti okrem iného sťažovateľka konkrétne dôvodí takto:

«4. V predmetnej veci podal [REDAKOVANÉ], trvalé bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) dňa 19. novembra 2010 žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia

pracovného pomeru voči sťažovateľovi ako žalovanému. Žalobca v svojej žalobe zo dňa 15. novembra 2010 tvrdil a napadol okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré malo byť dané zamestnancovi zo strany zamestnávateľa ústne (výslovne uvedené v žalobe) a ktoré presne skutkovo nešpecifikovalo porušenie pracovnej disciplíny, ktorého sa mal žalobca dopustiť. Žalobca v žalobe netvrdil a nenapadol písomné okamžité skončenie pracovného pomeru. V skutočnosti však sťažovateľ so žalobcom skončil pracovný pomer písomne a svoje okamžité písomné skončenie pracovného pomeru aj riadne odôvodnil. Aj žalobca na pojednávaní konanom dňa 13. mája 2011 potvrdil, že pokiaľ ide o toto písomné skončenie pracovného pomeru, vedel, čo sa mu ako porušenie pracovnej disciplíny vytyka, a že sa jednalo o nesplnenie pokynu konateľa (ktorý bol v súlade s upozornením policajtov) na odpratanie krabie v sklade, ktoré bránili riadnej činnosti snímača, ktorým bol objekt skladu zaistený.

Dôkaz: Žaloba o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 15.11. 2015

5. Na pojednávaní pred súdom prvého stupňa konanom dňa 13. mája 2011 žalobca zmenil petit žaloby zo dňa 15. novembra 2015, a to tak, že žiadal, aby súd pripustil zmenu petitu žaloby tak, že predmetom konania bude písomné vyhotovenie okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 29. októbra 2010. Súd zmenu žaloby pripustil.

Dôkaz: Zápisnica z pojednávania na Okresnom súde Košice I zo dňa 13. 5. 2011

6. Súd prvého stupňa zamietol žalobu z dôvodu, že prekluzívna lehota na uplatnenie žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu písomným prejavom žalovaného zo dňa 29. októbra 2010 uplynula dňa 29. decembra 2010, pričom k zmene žalobného petitu o určenie neplatnosti okamžitého ukončenia pracovného pomeru uskutočneného v písomnej forme došlo žalobcom až dňa 13. mája 2011, teda až po uplynutí tejto 2 mesačnej prekluzívnej lehoty.

7. Na základe odvolania žalobcu následne odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že podľa názoru odvolacieho súdu sa v danom prípade nejednalo o dva rozdielne (či do formy i obsahu) úkony smerujúce k okamžitému skončeniu pracovného pomeru žalobcu, ale len o jeden - písomný úkon. Následne odvolací súd, napriek jednoznačnej formulácii žalobného petitu, ako aj priebehu pojednávania na súde prvého stupňa konanom dňa 13. mája 2011, dospel k argumentmi

nepodloženému záveru, že žaloba o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru bola podaná žalobcom včas.

8. Sťažovateľ sa k právnym i skutkovým otázkam, ktoré boli predmetom sporu vyjadril v svojom Vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 12. apríla 2013, a následne v Dovolanií zo dňa 4. augusta 2014. Napriek skutočnosti, že sťažovateľ sa k odvolaniu podanému žalobcom vyjadril veľmi podrobne a argumentačne, doktrínou aj súdnou praxou podporil správnosť rozsudku súdu prvého stupňa, odvolací súd sa k argumentom sťažovateľa nevyjadril, ani len jeden z nich nevzal do úvahy, dokonca ich v svojom rozhodnutí ani len nespomenul, a rovnako sa nevysporiadal so sťažovateľom prezentovanými dôkazmi tak, ako to vyžaduje naplnenie práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ústavy a práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 dohovoru.»

Sťažovateľka argumentuje aj tvrdením o porušení ustanovení § 213 OSP zo strany odvolacieho súdu, keďže podľa jej vyjadrenia „odvolací súd nezopakoval riadne dokazovanie, pojednávanie neuskutočnil iba vyhodnotil súdom prvého stupňa uskutočnené dokazovanie tak, že dospel k iným skutkovým záverom. Tým nám odňal možnosť konať pred súdom.“.

Sťažovateľka ďalej namieta porušenie ustanovenia § 120 ods. 1 OSP a v tejto súvislosti aj zásady rovnosti v neprospech sťažovateľky zo strany odvolacieho súdu, keď podľa jej tvrdenia odvolací súd zaviazal prvostupňový súd na vykonanie ďalších dôkazov navrhovaných navrhovateľom napriek tomu, že podľa mienky sťažovateľky „žiadne dôkazy označené žalobcom, ktoré by zo strany súdu prvého stupňa neboli vykonané, neexistujú“. Tu sťažovateľka dôvodí skutočnosťou, že navrhovateľ na vykonaní pôvodne ním označených dôkazov v ďalšom štádiu konania už netrval.

Napokon sťažovateľka nadväzujúc na predchádzajúce tvrdenie o porušení ustanovenia § 120 ods. 1 OSP namieta nesprávny postup odvolacieho súdu, ktorý zrušil prvostupňový rozsudok, hoci pre tento postup neboli splnené podmienky uvedené v ustanovení § 221 ods. 1 písm. h) OSP, keďže podľa vyjadrenia sťažovateľky „Odvolací súd môže rozhodnutie z týchto dôvodov zrušiť iba vtedy, ak pre nesprávne právne posúdenie veci nedostatočne zistil skutkový stav, tento je však možné zisťovať len na základe návrhov na vykonanie dokazovania zo strany účastníkov“. Aj v tejto sťažovateľkou prezentovanej situácii vidí sťažovateľka porušenie zásady rovnosti účastníkov konania v jej neprospech.

Opierajúc sa o prezentovanú argumentáciu sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 220/2013 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 358/2014, zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Co 220/2013 zo 14. mája 2014 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 358/2014 z 19. augusta 2015, vrátil vec krajskému súdu na nové konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne

neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľky uplatnených vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľky a dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Opierajúc sa o uvedené východiská pristúpil ústavný súd k preskúmaniu sťažnosti sťažovateľky, aby posúdil, či účinky uplatnenej právomoci vo veci konajúcich krajského súdu a najvyššieho súdu sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľkou označených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z obsahu namietaných uznesení krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré boli predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu, vyplýva, že krajský súd zrušil prvostupňový rozsudok okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru navrhovateľa u sťažovateľky (zamestnávateľa).

Dovolací súd zhrnul odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu takto:

„Krajský súd v Košiciach uznesením zo 14. mája 2014 sp. zn. 1 Co 220/2013 rozhodujúc o odvolaní žalobcu zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru ako jednostranný právny úkon zamestnávateľa adresovaný žalobcovi ako zamestnancovi, bol vykonaný iba jeden, a to v písomnej forme z 29.10.2010, ktorý žalobca odmietol prevziať. Z uvedenej skutočnosti (odmietnutie prevziať právny úkon) však nemožno vyvodit', že by v uvedený deň bolo žalobcovi dané aj iné osobitné okamžité skončenie pracovného pomeru ústnou formou. Súd prvého stupňa nesprávne považoval za osobitný predmet konania nárok uplatnený žalobcom v pôvodnej žalobe a za osobitný nárok ten, ktorý žalobca upravil na pojednávaní dňa 13.5.2011, čo nesprávne kvalifikoval ako zmenu žaloby. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel preto k právnenému názoru, že žalobca svoj nárok na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatnil na súde v zákonnej 2-mesačnej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 77 Zákonníka práce. Zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa z dôvodu preklúzie nároku považoval teda za nesprávne. K samotnému posúdeniu platnosti zrušovacieho prejavu uviedol, že súd mal platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru posudzovať iba z hľadiska tých skutkových vymedzení, ktoré tvoria jeho obsah. Za predčasný považoval záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého sa žalovaný dopustil hrubého porušenia pracovnej disciplíny, lebo súd prvého stupňa nehodnotil konanie žalobcu aj z hľadiska jeho závažnosti. V tejto súvislosti označil skutočnosti, ktoré považuje z tohto hľadiska za podstatné a teda, na ktoré je súd prvého stupňa povinný v ďalšom konaní prihliadnuť. Osobitne uviedol nevyhnutnosť vporiadať sa s okolnosťou, či zamestnávateľ mal možnosť od 21.9.2010 kontrolovať splnenie priameho pokynu žalobcovi, ak jeho porušenie považoval za zvlášť závažné. Keďže súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na skutkových záveroch, ktoré nemajú oporu

vo vykonanom dokazovaní, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil, rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“

Vo svojom rozhodnutí o podanom dovolaní najvyšší súd uviedol, že prípustnosť dovolania sťažovateľky nevyplýva z ustanovení § 239 ods. 1 a 2 OSP, keďže napadnuté uznesenie nevykazuje znaky uznesení uvedených v označených ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, preto najvyšší súd skúmal v zmysle svojej zákonnej povinnosti vyplývajúcej z § 242 ods. 1 OSP, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle ustanovení § 237 OSP.

Najvyšší súd ďalej dôvodil, že sťažovateľka nenamietala procesné vady uvedené v ustanoveniach § 237 písm. a) až e) a písm. g) OSP a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní ani najavo. Sťažovateľka namietala v podanom dovolaní procesnú vadu podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP, že jej postupom krajského súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže podľa jej názoru je namietané uznesenie odvolacieho súdu nepreskúmateľné, pretože sa krajský súd v jeho odôvodnení nevysporiadal s argumentmi uvedenými sťažovateľkou v podanom odvolaní. Ďalej sťažovateľka pod uplatnený dovolací dôvod subsumovala tvrdenia, že odvolací súd postupoval v konaní v rozpore s ustanovením § 213 OSP, keď nevykonával vo veci žiadne dokazovanie a dospel k opačným záverom ako okresný súd; že bola odvolacím súdom v neprospech sťažovateľky porušená zásada rovnosti účastníkov konania, a napokon aj tvrdenie, že postup odvolacieho nemal oporu v ustanovení § 221 ods. 1 písm. h) OSP, lebo preň neboli splnené zákonné podmienky.

Najvyšší súd vo vzťahu k časti argumentácie sťažovateľky, ktorou namietala nepreskúmateľnosť uznesenia krajského súdu, dôvodil takto:

„Pokiaľ dovolateľ namieta nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, keďže sa vôbec nevyporiadal s jeho argumentmi uvedenými vo vyjadrení k odvolaniu treba uviesť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (porovnaj uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03 a zo 16. marca 2005 sp. zn. II. ÚS 78/05). V preskúmavanej veci odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia

výstižne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nepovažoval za správny právny názor súdu prvého stupňa zaujatý v otázke preklúzie žalobcom uplatneného nároku a teda, prečo dospel v tejto otázke k inému, opačnému právnemu názoru, než súd prvého stupňa. Tým dal zároveň aj odpoveď na argumentáciu dovolateľa uvedenú v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Podľa dovolacieho súdu nebolo nevyhnutné ku každému argumentu sa osobitne vyjadrovať. Napokon to, že sa odvolací súd k tejto argumentácii nepriklonil a že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (pozri napr. I. ÚS 188/06). Časť rozhodnutia, v ktorej sa odvolací súd vyjadruje k správnosti posúdenia samotnej platnosti zrušovacieho prejavu súdom prvého stupňa, obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, pre ktoré odvolací súd považoval skutkový stav veci za nedostatočne zistený a záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého sa žalovaný dopustil hrubého porušenia pracovnej disciplíny, za predčasný a teda nesprávny. V rozhodnutí je uvedené stručne a jasne aj to, ako má súd prvého stupňa v ďalšom konaní postupovať, z akých hľadísk treba vec posudzovať a na ktoré okolnosti je potrebné prihliadnuť. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel preto k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu nie je v danom prípade zjavne neodôvodnený a nezlučiteľný s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

K argumentom sťažovateľky o porušení ustanovení § 213 OSP zo strany odvolacieho súdu najvyšší súd uviedol, že v odvolacom konaní boli v otázke preklúzie navrhovateľom uplatneného nároku ako základ pre rozhodovanie zohľadnené rovnaké skutočnosti (skutkové okolnosti) ako v prvostupňovom konaní, pričom boli tieto iba odlišne vyhodnotené, nebol teda dôvod dokazovanie v zmysle ustanovení § 213 OSP opakovať alebo doplniť. Inými slovami, odvolací súd postupoval v súlade s pravidlom v zmysle ustanovenia § 213 ods. 1 OSP, podľa ktorého „Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odseku 2 až 7“, teda výnimku podľa odseku 3, v zmysle ktorej „ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám“, neuplatňoval, keďže to nebolo potrebné.

Dovolací súd takisto vylúčil opodstatnenosť tvrdenia sťažovateľky o porušení zásady rovnosti účastníkov konania argumentáciou, v ktorej uviedol, že Občiansky súdny poriadok nezakazuje odvolaciemu súdu v zrušujúcom uznesení vysloviť na vec právny názor odlišný

od toho, ktorý zaujal prvostupňový súd, práve naopak, je takáto situácia viacerými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku predpokladaná (napr. § 226 OSP „Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.“), pričom v stále prebiehajúcim konaní má sťažovateľka možnosť uplatňovať všetky svoje procesné práva vrátane práva vyjadrovať sa k rozhodujúcim skutočnostiam.

K časti námietky sťažovateľky o nesplnení podmienok pre postup odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h) OSP najvyšší súd dôvodil, že krajský súd zrušil napadnutý rozsudok z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a pre nesprávne právne posúdenie veci, čo sú v zmysle Občianskeho súdneho poriadku podmienky oprávňujúce odvolací súd zrušiť rozhodnutie, postup odvolacieho súdu bol teda zákonný.

Najvyšší súd na základe uvedenej argumentácie skonštatoval neprípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f) OSP, keďže dovolacia vada v zmysle uvedeného ustanovenia nebola preukázaná, a dovolanie odmietol.

Z obsahu uznesenia krajského súdu, ktorým bol zrušený rozsudok o zamietnutí návrhu na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru navrhovateľa u sťažovateľky, vyplýva, že krajský súd sa nestotožnil so závermi napadnutého rozsudku (preklúzia uplatneného nároku; kvalifikácia správania navrhovateľa ako hrubé porušenie pracovnej disciplíny) a ani s rozsahom ním vykonaného dokazovania. Krajský súd prezentoval odlišný ťažiskový záver, a to včasnosť uplatnenia návrhu, ktorý podložil podrobnou úvahou, v rámci ktorej logicky objasnil základnú okolnosť – moment skončenia pracovného pomeru (v danom prípade doručenie písomného prejavu – okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnávateľom), ktorý bol rozhodný pre určenie počiatku behu dvojmesačnej prekluzívnej lehoty na podanie návrhu. Takisto krajský súd jasne definoval vecný rozsah dokazovania potrebný k vecne správne posúdeniu platnosti zrušovacieho prejavu, ktorý nebol podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňovým súdom naplnený. Na uvedené čiastkové závery nadviazal konajúci súd svojím právnym záverom o naplnení podmienok (nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci) pre postup odvolacieho súdu v zmysle § 221 ods. 1 písm. h) OSP. V závere treba tiež

dodat', že námietka sťažovateľky o neexistencii akýchkoľvek navrhovateľom označených, nevypočutých svedkov, na ktorých sa odvoláva krajský súd, je takpovediac nepodložená.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje aj na judikatúru ústavného súdu vysvetlil sťažovateľke základné princípy hodnotenia kvality odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré boli odvolacím súdom rešpektované, na základe čoho kvalifikoval najvyšší súd rozhodnutie krajského súdu ako preskúmateľné. Najvyšší súd v ďalšom bode prezentoval argumentáciu (interpretáciu jednotlivých procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v kontexte námietok sťažovateľa o ich porušení), na základe ktorej vylúčil opodstatnenosť tvrdení sťažovateľky o ďalších procesných pochybeniach odvolacieho súdu.

Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd, ako aj najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlili svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím poskytli dostatočnú ochranu označeným právam sťažovateľky.

Obe namietané rozhodnutia nenesú znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie sú v nesúlade s platnou právnou úpravou, ani nepopierajú zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a predovšetkým obsahujú dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich skutkových a právnych záverov. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu okolností relevantných pre posúdenie včasnosti navrhovateľom uplatneného návrhu a okolností relevantných pre posúdenie platnosti zrušovacieho prejavu, ako aj ich právne zhodnotenie z pohľadu sťažovateľky, nemôže ešte viesť k záveru o porušení práv sťažovateľky garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rovnaký záver platí o vyhodnotení námietok sťažovateľky o danosti dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP zo strany najvyššieho súdu.

Odôvodnenie oboch rozhodnutí, a to krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, pričom ich obsah nesignalizuje žiaden

zjavný arbitrárny exces. Ústavný súd preto konštatuje kvalitu ich rozhodnutia ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, tak ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2016